
Naše „sluníčko“

Farníci z Ostravy – Zábřehu říkali o P.Pavlovi Jiříkovi, že je jako sluníčko – pořád se na ně usmívá. Pavlův úsměv a dobrota získávala srdce lidí. Z čeho čerpal? Toto tajemství trošku poodhalil o svátku Povýšení Svatého kříže. Z jeho kázání mě zasáhla věta: „Když budeme jednat podle Ježíšových slov, lidé nás povýší. Povýší nás na kříž.“ Tuto větu řekl s velkou přesvědčivostí. Tak to může vyslovit jen člověk, který se rozhodl žít podle evangelia a zná důsledky. Přitom se krásně usmíval a z tónu jeho hlasu zaznívala víra v moc lásky a radost.

Podobně jako Kristus usmířil křížem obě strany v jednom těle, tak i Pavlova bolestná smrt byla pramenem usmíření na různých rovinách. Toto vyvěralo z daru lásky. Tu Pavel projevoval nejen vůči těm, ke kterým to bylo snadné a přirozené, ale i v situacích, při kterých byl sám křížován. Nechával se přitom Bohem vést, viděl dál a doufal. Žasla jsem nad tím, jak bohaté plody dobra jeho láska přinesla. Díky setkání s ním jsem vnímala krásu jeho duše a obdivovala jeho pozornost a nápaditost ve všedním životě. Slyšela jsem krásná svědectví nejen při poděkováních, která zazněla během rozloučení s o.Pavlem, ale i při dalších příležitostech. Uměl mít rád a já prosím o dar lásky a úsměvu i na jeho přímluvu. *sr. Ludmila Němcová, FMA*

Křtiny Elišky

Jsou lidé, které potkáváte každý den a vlastně je nevnímáte. Pak jsou lidé, které vidíte jen párkrát za život, a ti se Vám vryjí nesmazatelně do paměti. Nevím, jestli by si na mě otec Pavel vzpomněl, myslím, že ne. Já však ve chvílích, kdy bude někdo kritizovat církve za přísnost a odosobněnost, si na něj vzpomenu vždy. Vše začalo krátkou informací od mého kamaráda, že chystá křtiny své dcery Elišky. A protože mám děti také pokřtěny, tak jsem tuto informaci přijal jako pozitivní fakt. Má radost mírně opadla, když mi sdělil, že kmotrem budu já a zítra máme jít na faru. „Školení“ ke křtu už jsem zažil, takže jsem si říkal, že všechno znám a nějak to přežiji. Na svinovské faře vběhl jako vítr do místnosti mladík, který se nám představil jako jáhen Pavel Jiřík. Za pár minut už jsme si všichni vyprávěli jako staří známí a v průběhu rozhovoru nás nenásilně připravoval na svátost křtu. Při odchodu jsem si říkal, že přeci jen to není u nás s církví tak zlé, když se takoví pozitivní a opravdoví lidé dávají na kněžskou dráhu.

Křest proběhl opět v nádherné přátelské atmosféře a přesto, že ne všichni účastníci věděli, co mají v danou chvíli dělat, jáhen Pavel vše řešil s úsměvem a radostí, že přijal do náruče církve novou malou a krásnou ovečku. Z křtin jsem odcházel plný radosti a nadšení.

Přešlo několik týdnů a při odchodu z volební místnosti církevního gymnázia jsem zahlédl známou tvář. Otec Pavel! K mému obrovskému smutku byla známá tvář součástí parte, kde bylo oznámeno jeho tragické úmrtí. Tato informace se mě opravdu bolestně dotkla a říkal jsem si, proč zrovna on, který byl tak plný života a pozitivní energie a mohl toho tolik dobrého vykonat? Víím, že Boží cesty jsou nevyzpytatelné, ale jednu myšlenku mám. Myslím si, že ty nejlepší a nejopravdovější chce mít vedle sebe.

Tomáš Hudec, kmotr

Vzpomínka na P. Pavla Jiříka

S P. Pavlem nás po jeho příchodu do Svinova seznámil náš pan farář, ale osobně jsem se s ním potkala krátce po jeho jáhenském svěcení. Blahopřála jsem mu k této významné události. S úsměvem sobě vlastním mi poděkoval, ale vzápětí mě vážně požádal o modlitbu. Ujistila jsem ho, že hned po jeho příchodu se rozšířil můj seznam duchovní otců, které osobně znám a za které denně obětuj krátkou modlitbu.

„Neužila“ jsem si o. Pavla tolik, jako jeho předchůdců, protože jsem po operaci a delší rekonvalescenci. Dlouhé tři měsíce jsem nemohla navštěvovat náš kostel. Při rozloučení po děkovné mši svaté 2. července 2010 jsem slíbila navštívit ho v jeho novém působišti. Měla jsem k tomu i další důvod – ještě jsem totiž v kostele Svaté Ducha v Zábřehu nebyla. Vypravila jsem se tam poslední srpnovou neděli. Byl to pro mne krásný zážitek být přítomná bohoslužbě, kterou sloužil pokorný a radostný kněz Kristův. Po mši svaté jsem o. Pavla vyhledala. Strávili jsme spolu příjemnou půlhodinku vzpomínáním na jeho svinovskou službu, na vlídné prostředí fary s výhledem do zeleně farní zahrady. Také se těšil na práci na biskupském gymnáziu, ke které ho o. Jan znovu pozval.

Moje druhá návštěva kostela Svatého Ducha se uskutečnila ve čtvrtek 7. října na svátek Panny Marie růžencové. Chtěla jsem navštívit Hospic sv. Lukáše ve Výškovicích a spojila jsem to s účastí na mši svaté. S o. Pavlem jsem se jen krátce pozdravila, když odcházel ze zповědnice, a pak prožila stejně krásnou bohoslužbu jako poprvé. Po mši svaté jsem si kostel ještě prohlédla a u vchodu mi padl do rukou časopis Ain Karim, zpravodaj farnosti Ostrava – Zábřeh. Na titulní straně bylo otištěno „Slovo otce Pavla“. Nikdo z nás netušil, že to bude jeho poslední slovo v tomto farním časopise. S laskavým svolením pana faráře Vítězslava Řehulky vás s jeho slovem chci seznámit.

Milí farníci!

Většina z nás stále někam spěchá. Ale naštěstí jsou chvíle, kdy jsme donuceni se zastavit. A o víkendu před svatým Václavem jsem jednu takovou stoku potkal.

Nacházel jsem se právě na jedné faře, kde jsme s mládeží měli duchovní obnovu. Pozdě v noci k nám konečně přišel místní kostelník a půjčil nám klíče od kostela. Tak jsem se tam hned vydal, abych přichystal vše potřebné na mši svatou. Vběhl jsem do kostela a najednou jsem byl až dojatý z toho, jak je krásný a útulný. S chvěním a bázní jsem se posadil do lavice. Před očima mí zářily rozžaté lustry. Připadal jsem si jako bych byl v tom nejkrásnějším zámku. Mlčel jsem a jen se díval. Napadlo mě, že vlastně každý z nás je takovým přenádherným křišťálovým lustrem. Jsme na zemi proto, abychom jedni druhým svítili a hráli je, abychom přinášeli radost, ukazovali krásu. S upřeným pohledem na zářící lustr mě mrzelo, že jsem tak často kusem křišťálu, který nesvítí nebo nechce svítit. Nejednou mi bylo líto všech těch, kteří jsou kolem mě a musí přebývat v mém temném chladu. A přitom by stačilo tak málo, abych jim mohl být světlem. Jak krásně a útulně by mohlo být v našich rodinách, kdybychom jen trošku chtěli.

Kéž i těchto pár mých řádků, nad kterým jste se chtěli zastavili, slouží k tomu, abyste se vydali do tohoto nového měsíce října s rozžatými světly. o. Pavel

Otec Pavel chtěl zářit nám na zemi. Nebeský Otec však chtěl, aby zářil v Jeho blízkosti. Posílám Ti vzkaz do Tvého věčného domova: Otče Pavle, i během svého krátkého života jsi dokázal rozsvítit nejedno srdce. Děkuji ti.

K. S.

S Pavlem jsem studovala na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži

S Pavlem jsem studovala na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži. Šest let jsme chodili do stejné třídy a sdíleli radosti i starosti studentského života. Velice dobře si ho vybavuji jako kluka s milým úsměvem a pokojnýma očima, který nikdy nešetřil dobrým a povzbudivým slovem, a jeho humor dokázal překonat nemálo těžkých chvil. Přestože jsem se s Pavlem od maturity neviděla, velice jsem si přála být přítomná na jeho primiční mši svaté – tolik důležité a krásné události jeho života!

P. Pavel s liškou Bystrouškou na Hukvaldech - jaro 2010

Primice ve Svinově a následné setkání patřily k tomu nejkrásnějšímu, co jsem uplynulého léta prožila. Jednak na mě silně zapůsobilo, když jsem poprvé po osmi letech slyšela hlas svého dávného kamaráda, a to zrovna při slavení liturgie. Já jsem neslyšela a neviděla jakéhokoliv kněze, ale prostě Pavla, kterého jsem poznala už jako mladého studenta. Uvědomila jsem si, že jsem svědkem nejen toho, jak zázračně a zásadně může Bůh změnit životy těch, kdo poctivě odpovídají na Jeho volání, ale také toho, jaké ovoce takové opravdové odevzdání přináší: hlubokou radost a pokoj.

Pavel mě svou radostí a pokojem nezanedbatelně „nakazil“. Toho dne mě přijal tak vřele a nadšeně, až mi to vyrazilo dech. Po mši svaté a novokněžském požehnání mě pozval na malé pohoštění na farní zahradu, kde jsem ho měla možnost sledovat jako pastýře farnosti v akci. Věřím, že ten pohled, s nímž se obracel na své farníky, se nemálo podobal pohledu, jakým se Kristus dívá na každého z nás: láskyplnému, zúčastněnému a obětavému. Pavel navíc i v přítomnosti svých farníků a své rodiny věnoval spoustu času také mně, dokonce jsem měla pocit, že se o mě stará, jako bych tam byla ten nejdůležitější host! Až později jsem pochopila, že jeho péče a darovaný čas jsou projevem Boží lásky a pozornosti ke mně samotné, že v něm byl přítomen milující Kristus, který pamatuje na každého z nás.

Setkali jsme se pak ještě jedenkrát, a to o několik dní později na primici našeho spolužáka Marka. Bylo to shledání minimálně tak vřelé, intenzivní a obohacující jako to první. Radovala jsem se z něj ještě dlouho poté a těšila se, až se navzájem navštívíme, jak jsme si to tehdy naplánovali.

Pavlova smrt mě pak přirozeně hluboce zasáhla... Právě v oněch dramatických chvílích jsem si ale uvědomila, že jestliže chci vzít vážně naše krásná setkání, Pavlův život i smrt, musím vzít vážně právě to, k čemu on ve svém životě směřoval – tedy Boha, Boží pozvání k naplněnému životu. V nadcházejících dnech jsem s údivem sledovala, jak mě tato bolestivá událost upevnila ve víře, naplnila hlubokým pokojem a nadějí a vedla k intenzivnějšímu vnímání Boží přítomnosti v mém životě. A tak přestože mě ještě i v tyto dny občas přepadne lítost nad tím, že už si s Pavlem nebudu moct povykládat nebo se zasmát, pevně věřím, že nám není vzdálený a dá-li Bůh, jednou (a nebude to zase tak dlouho, předlouho trvat) se opět s Pavlem setkám! Těším se!

Barbora Dudáková

Poznal jsem Pavla v Římě

Poznal jsem Pavla v Římě. Jsem členem Kněžského bratrstva misionářů od svatého Karla Boromejského; máme jednu misi v Praze, a už během studia teologie jsem věděl, že budu poslán tam. Proto jsem se začal učit česky, přičemž mi pomáhali čeští studenti v Římě, kteří – podobně jako já – studovali na Lateránské univerzitě. Z nich byl nejvíce otevřený a ochotný mi pomáhat Pavel. Několikrát jsem byl s ním i v semináři, jednou přišel on navštívit mne, a často jsme spolu mluvili o přestávkách.

Hned od začátku na mě udělal dojem dobrého chlapce, u něhož byla poměrně patrná jakási těžkost vyplývající z toho, že žil daleko od České republiky. Ne zvolil si sám studium v Římě; byl poslušný touze biskupa či rektora, kteří si pravděpodobně povšimli jeho lidských a studijních kvalit. Zasluhou Pavla bylo, že na takovou nabídku odpověděl ANO, a tím se mohl ještě více naučit milovat církev. Vždyť Řím je městem, kde je možno poznat různé podoby, charismata a vnímavost církve; místem, kde se lze obohatit; kde se dá naučit, že církev je větší než místo, kde žijeme. On byl třeba velmi překvapen, jaké přátelství vládne v semináři, kde studuji. Pro nás je totiž nepředstavitelné milovat a dávat život pro druhé, když nejsme ochotní pohnout prstem pro spolubratra, s nímž žijeme v jednom domě. První láska je k mému bratru ve víře, k tomu, kterého Bůh postavil po mém boku, protože to je hluboké znamení Jeho přítomnosti.

To, co jsem na Pavlovi obdivoval, byla jeho víra. Mnoho spolužáků z univerzity prožívalo víru přecitlivěle: prožívali okamžiky pokoje a velkého nadšení, a pak najednou prázdnotu. Jiní měli z domu, z rodiny, nekritickou víru. V obou případech to bylo něco strojeného, neosobního. U Pavla jsem měl však dojem, že ačkoli měl víru z rodiny, stala se součástí jeho osoby, jeho myšlení a bytí. Toho jsem si všiml u více českých bohoslovců v Římě: živé a plodné víry z rodiny, spojenou s tradicí. Pavel byl evidentně podepřen jasným úsudkem, přesvědčen o tom, že Bůh a Kristus jsou důvodem, pro který stojí za to žít. To mu umožňovalo studovat a nadchnout se pro některé knihy a některé vyučující v našem oboru.

Díky němu jsem poznal moji současnou učitelku češtiny, jeho tetu, jejímž prostřednictvím náš vztah v posledních letech neskončil, i když povinnosti a vzdálenost neumožňovaly mít přímý kontakt. Byli jsme však vysvěcení na kněze ve stejný den.

I proto mě jeho nečekaná smrt přiměla k zamyšlení. Pro nás je samozřejmě životem Kristus a smrt znamená zisk (srov. Fil 1, 21). Ten, kdo vstupuje do semináře, touží zasvětit celý svůj život Kristu, a on to učinil doopravdy. Lépe jsem pochopil, že o povolání skutečně rozhoduje Pán, a on vede náš život láskyplně, avšak tajemně. Smrt Pavla byla jakoby způsobem, jímž nás chtěl Pán probudit, abychom znovu mohli hledět na něho. Bez Krista je tato smrt nepochopitelná, s Kristem je tajemná a vede k dobrému. Jsem přesvědčen, že Pavlova farnost i my všichni, kdo jsme ho poznali, máme teď v nebi o jednoho přímluvce víc.

